

Flertallets Forslag er, at man udelader Formueskatten, at man stryger Formueskatten, og i Stedet for lægger en Tillægsskat paa løs Kapital. Denne Tillægsskat skal jeg senere komme til at omtale. Foreløbig vil jeg opholde mig lidt ved det Punkt, at man stryger Tillægsskatten. — Det har gentagne Gange været fremhævet ikke blot fra vor Side, men ogsaa fra ærede Medlemmer, der høre til Flertallet, ja selv fra den højtærede Konseilspræsidents Side, at det ikke er retfærdigt at beskatte Indtægt af personlig Virksomhed paa samme Maade som man beskatter Indtægt af Formuen. Det er absolut retfærdigt, at Indtægt af Formue bør beskattes højere end Indtægt af personlig Virksomhed. Det er en Sætning, som det forekommer mig, at de fleste af os saa nogenlunde have været enige om, og det er en Sandhed, som jeg ikke tror med nogen Ret kan modsiges. Men hér stryger man i dette Forslag den allerstørste Del af Formueskatten; thi Formue er ikke blot løs Kapital, men Formue er ogsaa fast Ejendom, og den største Del af dette Lands Formue er jo anbragte i faste Ejendomme, ikke blot Landejendomme, men Købstadejendomme, Fabrikker, Skibe og forskellige andre Ting, som ere nævnte i Indkomstkattelovforslaget. Der er en Forskel paa, enten man har 1,000 Kr. i Indtægt af personlig Virksomhed eller 1,000 Kr. i Renteindtægt af en fast Ejendoms Værdi. Denne Forskel er lige fuldt til Stede, enten man stryger Formueskatten eller ikke. Det er en Væsensforskel, som jeg tror ingen kan være blind for, og som der ikke raades Bod paa ved denne Tillægsskat.

Det ærede Flertal gør i Betænkningen opmærksom paa forskellige Grunde til, at man har strøget denne Formueskat. Man stryger den, fordi det er forbundet med særdeles store Vanskeligheder at praktisere den; dette, hvert tredje Aar at skulle foretage en Værdisættelse af al Formue i Landet, er saa overordentlig vanskeligt. Den ærede Ordfører har været inde paa den samme Betragtning i Dag. Dette strider imidlertid imod min Erfaring, og jeg gentager, hvad jeg nævnte i Gaar, at jeg har som Sogneraadsformand i en Række af Aar været med til at foretage en Formueansættelse for hver enkelt hvert eneste Aar, og det kom vi meget let over; der var ikke særlig store Vanskeligheder ved den Ting. Vi havde en Skala, og det var ikke Indtægten, vi lagde til Grund, men særlig Formuen. Dette er ikke et saa særlig vanskeligt Arbejde, og naar [der

her er Tale om kun at skulle gøre det Arbejde hvert tredje Aar, bliver det endnu mindre besværligt. Skulde jeg have noget at indvende, saa skulde det snarere være, at en saadan Formueansættelse burde ske hvert Aar. I hvert Fald kan jeg ikke tillægge den Grund nogen Vægt, at Ansættelsen skulde volde særlig Besvær. — Man vil maaske indvende: Ja, det kan sagtens gaa i den lille Kommune, hvor Du er fra, men det kan ikke gaa i en større Kommune. Jeg vil dog gøre opmærksom paa, at i de større Kommuner kan man udvide Ligningskommissionen og gøre Antallet af dens Medlemmer omtrent saa stort som man vil i Forhold til Kommunens Størrelse, og derved naar man i alt Fald til Dels det samme, som man kan naa i en mindre Kommune.

Den ærede Ordfører har saa baade skriftlig og mundtlig, baade i Betænkningen og i Dag her i Salen, henledet Opmærksomheden paa, at Formuebeskatningen lider af store Ufuldkommenheder. Dette var den ærede Ordfører ogsaa inde paa i Gaar, og han sagde, at som Følge deraf var den uheldig. Ja, vist er den ikke fuldkommen, det er sikkert nok. Det er ganske sikkert, at det ikke er muligt at faa al Formue med; Sogneraad og Ligningskommission kunne ikke være alvidende. Man har altid den Mulighed, at nogen Formue skjuler sig og ikke kommer med. Men der er forskellige Ufuldkommenheder ved al Beskatning i det hele taget. — Naar man dernæst anfører som Grund til at stryge Formueskatten, at den er uretfærdig, ja endog siger, at den lider af store Uretfærdigheder — det staar i Betænkningen — maa jeg tilstaa, at det kan jeg ikke forstaa; thi jeg kan ikke skønne rettere, end at en Beskatning paa Formuen er den retfærdigste af alle Skatter. Dette er noget, vi have talt om saa ofte, men jeg nødes til alligevel at gentage den Sætning, at Idealet af al Betkatning, naar den skal være saa retfærdig som mulig, maa være dette, at Skatten staar i Forhold til Skatteevnen. Jo mere vi nærme os dette at faa Skatten sat i Forhold til Skatteevnen, desto mere ere vi inde paa en retfærdig Beskatning. Men anlægge vi den Maalestok paa alle vore Beskatningsmaader til Stat og Kommune, er der jo ingen Skat, der kan staa Maal, undtagen en eneste nemlig Formue- og Lejligheds-skatten i Kommunerne. Al anden Beskatning maa absolut med denne Maalestok for Øje efter mit Skøn anses for uretfærdig, men jeg skal indrømme, at man kan